

Phillip Reeve
Csillagvonatok – Railhead I.
Móra Kiadó, 2018, 352 oldal, 2499 Ft

A sci-fi regényei nyomán világhírűvé vált szerző legújabb univerzumának különleges világai között vonatok közlekednek. A mozdonyok gondolkodnak, éreznek, beszélnek, énekelnek – és egyetlen másodperc alatt tesznek meg több ezer fényévnyi távolságot. Utasaik között akad császár, jó szándékú tolvaj, zseniális android és elvetemült politikus éppúgy, mint a világmindenség valamennyi bolygójának, csillagának ezerféle különböző lakója.

Izgalom, intrika, szerelem, politika, tudomány – minden, ami egy igazán jó könyvhöz kell.

„Hallga csak...”

Épp a Harmónia utcán futott, amikor meghallotta. Eleinte halk volt, de aztán egyre tisztábban szólt, túlszárnyalta az utcák moraját. Odakint a sötétben, túl a városon szirénahang bűgött fel magányosan, akár a bálnák éneke, ő pedig erre a hangra várt. A Csillagközi Expressz bedübörgött az Arany Elágazás felől, és jöttében dalolt.

Vonatra szállsz, az átmegy a K-kapun, és máris másik világba csempensz. Ilyen messzire úrhajóval utazni

Beszélő mozdonyok

A Móra Kiadó könyvajánlója

tízezer évbe is beletelne, ám a K-vonatnak ez csupán pár másodperces ugrás. A kapukon nem lehet sem átgyalogolni, sem kocsival áthajtani. Rakéták és lövedékek ugyanúgy nem jutnak át rajtuk, mint a lézersugarak vagy a rádióhullámok. A K-Bahnon kizárólag vonatok közlekedhetnek: a Birodalom vén, bölcs vonatai, sárkány-szépségesek, amelyek sebességről és távolságról álmodnak, miközben vágatnak világról világra.

Az imént nem holmi közönséges személyvonat futott be. Először is, nem voltak vagonjai, csak egy dupla vezetőfülkés, hosszú, fekete mozdonyból állt, amely még ekkor is gőzölgött a K-kapun való átkeléstől. A peron végére gyűlt vonatleső sínkószák izgatottan karattyoltak, és Zen úgy vélte, van is miért. Bármely más éjszakán ő is ott tülekedett volna köztük, hogy minél jobban szemügyre vehesse a látványt. Mert ez a vonat gigászi, ádáz gépezet volt, tüskés és páncélos, akár egy dinoszaurusz, és lövegtornyokkal meg rakétaindítókka tűzdelt törzsén a Hálózati Birodalom jelvénye ékeskedett...

Zen leszegett fejfelé ment, így először csak a lány vaskos bakancsát, piros esőkabátját és a dereka köré kötött övet pillantotta meg. Felémelte a tekintetét. Az esőkabát kapucnijának árnyékában kislányos arc halvány körvonala sejlett fel, de e pillantásnál többre már nem maradt ideje...

Már kezdte azt hinni, hogy megúsza, amikor meghallotta a légcsavarok cserregését, és hátranézve meglátta a drónt, amely úgy lebegett a járókelők feje felett, mint valami nagy cserebogár. Az alján levő baljós gubókban Zen fegyverzetet gyanított. Ha a drón utoléri, a nyakára hozná a zsarukat. Így hát kékről feketére kapcsolta át ómódi flanel okoskabátja színét, és befúrta magát a tömegbe.

Nappali műszakos munkások baktattak hazafelé a gyárnegyedből, az ellenkező irányban éjszakai műszakos kollégáik masíroztak dolgozni. Riksák és lebegő mágneskocsik evickéltek előre az ázott esőköpenyek, kalapok és esernyők áradatában. És az utca túloldalán, mozdulatlanul, ott állt a piros kabátos lány és egyenesen őrá meredt...”